

IVAN GRAHOVEC

DIOPTRIJA KROZ RUŽIČASTU VEŠ-MAŠINU

Aforizmi o preživljavanju između
zastava, dugova i ljubavi

Vlastita naklada: AUTOR

Grafička obrada: IVAN GRAHOVEC

Urednik: DRAŽEN JERGOVIĆ

Ilustracije: Ivan Grahovec

Lektura i korektura: DRAŽEN JERGOVIĆ

Recenzije: EMIL STRNIŠA CIPALOV i NAĐAN DUMANIĆ

ISBN 978-953-46508-2-0

Čakovec, 04.2026.

Ivan Grahovec

**DIOPTRIJA
KROZ
RUŽIČASTU
veš
MAŠINU**

**Aforizmi o preživljanju
između zastava, dugova i
ljubavi**

Predgovor: Između šutnje i krika

Pred vama nije samo zbirka rečenica, već seizmografski zapis života u zemlji gdje se povijest podgrijava dok se radnička menza hladi. Ovi su zapisi nastali na onoj tankoj liniji gdje bonton udara u biologiju, a domoljublje u prazan novčanik.

Hrvatska je ovdje opisana onakvom kakvu je vidimo kad skinemo stranačke naočale i ugasimo televizijske ekrane prepune „kretenoidnog optimizma“. To je zemlja u kojoj je statistika vrhunac iluzionizma, a mirovina – kazna za predugi staž. Autor nas ne šteti; on secira mehanizme vlasti koji su od države napravili kazalište s preskupim ulaznicama i glumcima koji vlastite promašaje pakiraju u sjajni celofan reformi.

No, ova knjiga nije samo krik protiv nepravde. Ona je i tiha obrana dostojanstva. Kroz poglavlja o školi, strasti i onoj pravoj, nesavršenoj ljubavi, autor nas podsjeća da smo, unatoč sustavu koji nas tretira kao statističku pogrešku, i dalje ljudi. Ljudi koji se boje biti ranjivi, ali koji jedino u toj ranjivosti pronalaze dom.

Ovdje ćete pronaći istinu koja peče poput rakije na ranu, ali i utjehu koja miriše na citrusni parfem i prkos. Jer, kako autor kaže: „Najopasnija je država koja se najviše boji vlastitih građana“. A građanin koji misli, koji se smije apsurd i koji odbija šutjeti – taj je najopasniji od svih.

Uđite u ovaj svijet bez predrasuda. Čitajte polako. Neka vas ovi aforizmi nasmiju do suza, a onda neka vas te suze natjeraju da progledate. Jer dioptrijska se, unatoč svemu, najbolje popravljala čistim obrazom.

Dražen Jergović

Str. 5. Politički espresso & Žetonologija
O trgovini mandatima, saborskim kavama i cijeni obraza.

Str. 16. Mehanika & vlasti (Psihologija moćnika)
O egima, ministarskim taštinama i hibridnim pogonima.

Str. 33. Dijagnoza & sustava (Zdravstvo & Birokracija)
O čekanju na vječnost i administrativnim apsurdima.

Str. 45. (Ne)pravda & Rešetke (Zastarosude)
O rupama u zakonu, amneziji i bjeguncima.

Str. 54. Domoljubna & narkoza
O mahanju zastavama i pražnjenju džepova.

Str. 66. Društveni & pejzaž (Gradovi koji nestaju)
O iseljavanju, muralima i zaboravljenim ljudima.

Str. 84. Između & bontona i biologije
Lakše note o metamorfozi, školi i strasti.

Recenzije

Str. 96. Emil Strniša Cipalov

Str. 99. Nađan Dumanić

Str. 102. Biografija autora

Politički espresso & Žetonologija

*O trgovini mandatima, saborskim kavama i
cijeni obraza.*

Kupovina političkih duša postala je toliko javna da više ni ne glume diskreciju.

Pretrčavanje u politiku nije sport – to je disciplina bez srama i bez startnog pištolja.

Kad političar “hrabro” prijeđe na drugu stranu, obično je hrabrost jedino što pritom ne ponese sa sobom.

Koalicije se danas ne grade na vrijednostima, nego na cjeniku.

U politici se izdaja ne mjeri težinom, nego brzinom kojom se zaborave vlastite riječi.

Najkraći put od oporbenog borca do vladajućeg žetona je onaj od šanka do premijerovog stola.

U kafiću se kava plaća kovanicama, a u Saboru obrazom i četverogodišnjim mandatom.

Dioptrija se najbolje popravljaju u saborskoj većini.

Jedna šalica kave s premijerom pretvara ljutu oporbu u najvjernije “držače ljestvi”.

Nije ona „žetončić“ – po gabaritima i težini obraza, to je čista žetončina.

Definicija preletača: To nije žetončić, to je džuboks – svira kako gazda ubaci.

Najskuplja kava na svijetu je ona koju popiješ s premijerom, a račun pošalješ svojim biračima.

Kad se nezavisnost zamijeni za kavu kod premijera, to više nije politika nego najstariji zanat na svijetu.

Dok birači u talogu kave vide crnu budućnost, zastupnici vide svijetlu fotelju.

Čim se spojiš na državnu pipu, tvoja nezavisnost postaje špansko selo.

Tko drži većinu, taj ne mora imati čistu savjest, samo ispravnu kemijsku olovku.

Gledajući saborsku kavu, jasno je: šećer ide u šalicu, a gorčina narodu.

Postoje zastupnici koji ne predstavljaju narod, već služe kao čuvari mjesta onima koji su preveliki za parlament, a premali za vlastiti savjest.

U našem političkom sustavu kvorum je poput dječje igračke – imaš ga samo dok svi slušaju onoga tko drži loptu.

Na političkom dnu uvijek ima mjesta za one koji su spremni pasti još niže kako bi se popeli više.

Izgradiš nevidljivu školu, platiš vidljive penale, a za nagradu dobiješ saborsku plaću i naknadu za odvojeni život od pameti.

Vjera birača je najjeftinija valuta; prodaje se za jednu kavu ili fotelju.

Koalicije se kod nas ne sklapaju — one se samo privremeno ne raspadaju.

Nužda nastaje tamo gdje počinje 76. ruka.

Vlast ne bira društvo, nju bira 76 ruku.

Između pobjednika i poraženih stoji samo jedan koalicijski potpis.

Trgovačka koalicija funkcionira savršeno: jedni trpaju eure u mijeh, a drugi napuhuju statističke balone.

Discipliniranje partnera je proces u kojem se oštro osuđuje dok se nježno broje ruke.

Tko sa šank-politikom tikve sadi, sponzori mu o glavu lupaju.

Sabor je pun duhova; nitko ih ne vidi tamo gdje se život zapravo događa.

Saborski zastupnici su jedini u državi koji su mirovinu zaslužili tako što su drugima osigurali siromaštvo.

Tko nema milijardu za člansku iskaznicu, mora se zadovoljiti poštenjem – tom teškom egzotikom.

Naše pravosuđe najviše sličići na paket aranžman: ako kupiš dva čuvara vlasti, treći, oporbeni, dolazi gratis kao demokratski ukras.

Najveći investicijski ciklus u zemlji je ulaganje u vlastiti izbornu bazu.

Kad presahnu omotnice iz EU blagajne, domoljubnim dripcima ostat će samo ogoljena nesposobnost.

Mirovine od rada trebalo bi preimenovati u ‘fond za glasačku vjernost’ – da znamo cijenu pobjede.

Kad građani progovore, vlast odjednom oglušići — selektivni sluh je njihov najdugovječniji mandat.

Kad se obraz prodaje na rate, politička karijera postaje najjeftinija investicija.

U politici je najskuplje ono što se prodaje najjeftinije: obraz.

Nema većeg pada od onog kad stranka izgubi dušu, a misli da je dobila većinu.

Kad se stabilnost gradi na ucjenama, onda je nestabilnost jedina iskrena opcija.

Janafovi poslovi se plaćaju eurima, a lojalnost odijelima po mjeri.

Glavni državni odvjetnik za besplatna odijela tvrdi da je kleveta, vjerojatno jer preferira drugi modni brend.

Dobiti dva stana za par namještenih poslova ne zove se kriminal, već “upravljanje nekretninskim portfeljem”.

U Saboru se kava pije na rate, a obraz prodaje na prvu ponudu.

Žetončić je zapravo “nezavisna odgovornost” koja se HDZ-u dogodila sasvim slučajno tijekom glasanja.

“Nisam prebjegla, samo sam 77. ruka koja čeka da 76. ruka počne previše pjevati.”

Vjernost se ne gradi vizijom, nego “rambovskim” upadima u oporbu i izvlačenjem “ranjenika”.

Biti nezavisna zastupnica u Banskim dvorima najkraći je put od kritičarke korupcije do vjerne dizačice ruku.

Nekad se prebjeg kupovao buketom cvijeća, danas je dovoljan “azil” u Vladi i kava s premijerom.

Stari papir u studenome služi za kritiku proračuna, a u veljači za njegovo slavljenje.

Nema potrebe za izborima; dovoljno je da premijer protrese rukave i iz njih istrese novi žetončić.

Riječi u saboru ne znače ništa; jedina relevantna vrijednost je pritisak prsta na zelenu tipku.

Međimurski projekti u proračunu nemaju stranačku boju – prozirni su, baš kao i opravdanja za promjenu dresa.

Postoji cijela kolona “umjerenih” koji bi se rado okupili oko vlasti, samo da vrate narativ u centar... i svoje projekte u proračun.

U Madridu je grobnica od zlata, a u Hrvatskoj je obraz od gume – rasteže se onoliko koliko ruku treba za većinu.

Novčanica zataknutu u mijeh harmonike rješava sve moralne dileme; tko plaća, taj bira i repertoar i ideologiju.

Sabor nije mjesto za odmor, ali iscrpljeni ministri tamo odlaze kao u toplice kako bi “stali na loptu”.

Nekada su u Vladi sjedili akademici, a danas tamo stažiraju ambiciozni dogradonačelnici kojima je vrhunac struke bio upravni odbor centra za socijalnu skrb.

Iz lokalne močvare pravo u nacionalni meki trbuh, pa na rehabilitaciju dok USKOK ne zaboravi da si postojao.

“Iscrpljenost” je novi termin za “ne znamo što bismo s njim, pa neka malo glumi zastupnika”.

Naša tijela teško podnose sat vremena razlike, ali se naša politika u sekundi prebaci iz “nikad s njima” u “uvijek za njih”.

Prazna knjiga je idealan predizborni program – nema obećanja koja se mogu pogaziti, a savršeno opisuje sadržaj glava onih koji nam kroje sudbinu.

Prebjeg nije izdajnik nego “politički izbjeglica” koje je potražilo toplu ruku vlasti.

Mehanika vlasti (Psihologija moćnika)

**O egima, ministarskim taštinama i hibridnim
pogonima.**

Mali vođe najviše vole velike stolove – da prikriju vlastitu situaciju.

Kameleonstvo je postalo vrlina, a kičma luksuz koji si malo tko može priuštiti.

Najopasniji su oni koji u ogledalu vide velikane, a iza njih stoji samo praznina.

Najgora je vlast koja se boji vlastitih birača, a još više vlastitih partnera.

Politički kukavičluk najčešće se skriva iza riječi ‘može i ne mora’.

Najveći “hibridni pogon” u državi je premijerova taština – troši narodno strpljenje, a proizvodi samo maglu.

Dok se on igra globalnog stratega, narod uči strategiju preživljavanja na prazan želudac.

Najopasniji su oni ministri za koje ni Bog ne bi potpisao, ali stranka bi.

Naši su političari dokaz da se s travničkom diplomom najlakše prazne mirovinski fondovi.

Vizija mu seže točno do ogledala: dalje od vlastitog odraza ne vidi ni državu ni budućnost.

Kad vlast drma stolica, ne pada vlast — nego stolica.

Tko se prerano institucionalizira, prestaje biti čovjek i postaje funkcija s pulsom.

Kad političar izgubi sebe, dobije mandat — ali izgubi čovjeka.

Političar postaje slab onog trenutka kad mu vlast postane identitet.

Kad funkcija uđe u krvotok, čovjek nestane iz vlastitog tijela.

Najveća beskorisnost je ona koja misli da je nezamjenjiva.

Najopasniji su oni koji tvrde da nemaju ambicije — obično ih imaju najviše.

Kad te vlast pošalje u najteži resor, to je njihov način da kažu: “Pokaži koliko nas voliš.”

U politici se najviše cijeni onaj koji šuti dok ga premještaju.

Kad “možeš što hoćeš”, obično završiš radeći ono što moraš zbog onih koje prezireš.

Premijeru je nos u oblacima, a noge u blatu trulih kompromisa.

Najglasniji borci protiv radikalizma obično se posvađaju oko toga tko je radikalniji.

Vlast je opaka droga: počneš s „mogu što hoću“, a završiš kmečeći pred primitivcem.

Opiskurnost je postala valuta kojom se plaća opstanak na tronu.

Kriteriji su nam kao rastezljive čarape – prilagođavaju se svakoj nozi koja je trenutno na vlasti.

Premijer umišlja da je politička faca dok mu koalicijski partneri nabijaju klaunovski nos i tapšaju po ramenu.

Ministri odlaze na odmor tek kad iscrpi državu, nikad sebe.

Političari su majstori aorista: obećaju u prezentu, završe u prošlom svršenom vremenu.

Političari su jedini ljudi koji vide svjetlo na kraju tunela, a onda kupe taj tunel našim novcem.

Uhljeb je čovjek koji prima plaću samo za dizanje ruke.

Nakon što isprazne tuđe blagajne, lideri povjeruju da imaju Napoleonov šešir.

Neki političari toliko šire „kretenoidni optimizam“ da na kraju i sami povjeruju kako je država njihova privatna bižuterija.

Svijet je za velike vođe tek kutija šarenih kockica: slažu ih dok im je zabavno, a gaze kad se na njih naljute.

Dogovori koji „traju vječno“ obično imaju rok trajanja do prve jutarnje kave i novog napada lošeg raspoloženja.

Najteže je zamisliti državu bez sebe onima koji su državu zamijenili za vlastito ogledalo.

Veličina vođe mjeri se količinom prezira koju uspije upakirati u “europski stil” dok mu građani prebiru po kontejnerima.

Ljudskost je luksuz kojeg se politički grebatori prvi odriču kako bi im fotelje bile udobnije.

Najopasnija je vlast koja se boji pitanja — jer tada počne odgovarati silom.

Vulgarnost u politici nije u rječniku, nego u načinu na koji se neovisnost tretira kao ratni plijen.

Najopasniji su oni političari koji se kunu u institucije — dok im potajno mijenjaju brave.

Kad vlast sama drži ravnalo, sve ispadne savršeno ravno.

Najveća moć nije u donošenju odluka, nego u mogućnosti da se poništi tuđa.

Tko kontrolira tumačenje pravila, ne mora ih ni poštovati.

U državi bez ravnoteže, vaga uvijek mjeri u korist onoga tko je drži.

Najbolji osigurač moći je onaj koji isključuje sve druge.

Kad vlast želi sve tri funkcije u jednoj ruci, to više nije država — to je akcijska ponuda.

Koalicija je kao obiteljski ručak: svi se smiješe, a ispod stola šutiraju.

Veličina vođe mjeri se dužinom lanca na kojem ga drže mali partneri.

Šutnja premijera je najglasniji dio koalicijskog sporazuma.

Neki se toliko boje izbora da bi radije ruku pod ruku s povi-
ješću koju smo trebali prerasti.

Diplomacija bez sadržaja je kao mikrofon bez zvuka – služi
samo da se netko pravi važan.

Kad naši dužnosnici dočekuju goste, nikad niste sigurni je li
to službeni posjet ili pokušaj otmice iz prevelike ljubavi.

Kad se osobne simpatije prodaju kao državna strategija, narod
obično završi kao kolateralna žrtva u “Hrvatskoj tragediji”.

Najglasniji borci za istinu obično su oni koji je ne vole.

Kad političar kaže da nešto “nije tema”, to znači da je tema – samo ne za njega.

Neki stalno pomiču crtu obrane, ali najčešće brane samo vlastite pozicije.

Političar moć mjeri brojem domjenaka, a ne brojem dobrih odluka.

Najbolji odgovor na politički primitivizam je ignoriranje – ništa ih ne boli više od tišine.

Politički “krimen” kod nas je samo stvar lošeg tajminga, a ne lošeg karaktera.

Vlast prvo pljeskom isprati ministra, a onda brže-bolje povuče njegove sudske poraze.

Rukavice se ne nose zbog finoće, nego da se ne vide tragovi nečistih saveza.

Najveće svinjarije se uvijek pakiraju u najsjajniji celofan i serviraju biračima kao desert.

Ministar je toliko „sjajan“ da mu je sud morao presuditi kaznu kako bi ga podsjetio da postoji rok za odluke.

Najskuplje je imati kičmu u državi gdje se pravda kupuje na akciji.

Premijer nas spašava od skupog goriva trošeći rezerve koje smo već platili.

Naša vlada cijene spušta kao perje, nakon što su poletjele kao rakete.

Kad “Mudroslov” krene u obračun s cijenama, narod prvi leti u provaliju.

Vrhunac dizajna: pretvoriti rad generacija u privatni bankomat za tatine sinove.

Kad vlast dijeli novac, uvijek ga dijeli onima koji su već siti.

Najveći su dobrotvori oni koji poklanjaju državno bogatstvo tajkunima, dok narod griju toplim obećanjima i hladnim radiatorima.

Naš je najveći menadžerski uspjeh kada dug od milijardu eura zamijenimo dugom od pola milijarde, a razliku proglasimo profitom koji opravdava bonuse.

Kad vlast slavi rast BDP a, obično je to zato što ne smije pogledati rast siromaštva.

Karanfil u ruci političara najskuplji je cvijet — plaćen tuđim životom na minimalcu.

Umirovljenici su na dnu tablice, ali su zato njihovi “zastupnici” u samom vrhu hranidbenog lanca.

Blokiraj širitelje kretenskog optimizma koji pokušavaju uvjeriti gladne da žive u obilju i raskoši.

Dok se jedni šepure kao narodni tribuni, narod vježba preživljavanje sa 60 % troškova života.

Neki se penju na vlastite izmišljotine kao da su planine, pa se čude kad padnu s oblaka.

Vrhunsko herojstvo našeg doba je sposobnost da se svaka istina uspješno preboja lažima.

Laž ponovljena tisuću puta ne postaje istina, ali zato savršeno zamete tragove razuma.

Kad se istina ne sviđa, začine je lažju pa serviraju kao domoljublje.

Kad vlast kaže da nema veze s glazbom, obično je najglasniji falš upravo njihov.

Država nam je u stalnoj centrifugi: pere savjest, a prlja budućnost.

Kad sustav proguta parazite da bi preživio, obično paraziti prežive bolje od sustava.

U sustavu gdje se sve može poništiti, jedino se odgovornost nikad ne potvrđuje.

Kompromis je kod nas plemenita vještina u kojoj jedna strana postavlja uvjete, a druga ima pravo na tišinu.

Neki projekti traju godinama, ali zato njihova opravdanja traju vječno.

Stabilna vlast koja proizvodi nestabilno društvo – to je naš najuspješniji domaći brend.

Kad te vlast uvjerava da živiš dobro, a ti to ne primjećuješ, problem nije u tebi.

Društvo ne propada preko noći – samo se polako navikava na gluposti.

Kad se ravnalo iskrivi, kriv je uvijek papir.

Tražiti tri stolice za stolom s dva gosta nije diplomacija, nego matematika kojom se mjeri tko je gazda u kući.

Vastite nafte nemamo, ali susjedima vrhunski naplaćujemo prolaz tuđe.

Vlada “promptno” reagira na cijene nafte, dok građani promptno gledaju u nebo i čekaju toplije dane.

Tržište je iracionalno, ali su odluke vlasti “blagovremene” – čak i kad dokumentaciju o izuzecima vidimo samo u vijestima.

Mjere ublažavanja su čarobna formula koja znanstvene propuste pretvara u zakonite dozvole.

On nije govorio u svoje ime, već je samo posudio tijelo istini o hrvatskoj stvarnosti.

Ulazak u koaliciju zbog “projekata” dokaz je da se dostojanstvo mjeri isključivo u kvadratima i betonu.

Opstanak premijera bazira se na materiji toliko čvrstoj da u njoj demokracija redovito ostaje bez daha.

Dostojanstvo u Saboru: Luksuz koji si rijetki priušte; većina radije bira udobnost vladajuće većine.

Moral u politici nije glavno jelo, nego usputna grickalica kad ponestane realnih argumenata.

Ministar koji deset godina nije riješio ništa zaslužuje novu priliku, jer bi izbori bili prevelik stres za zastupničku plaću.

Nije bitno što ste rekli prije izbora, nego što radite kad vidite Banske dvore iznutra.

Politička svadba: Scena podsjeća na seosku svadbu pred jutro – galami se i pjeva iz petnih žila, a tonalitet je zadnja briga onih koji ciljaju na rejting.

Populitičari: Nova vrsta koja spaja populizam i TikTok; umišljaju da su pop zvijezde dok im je “TikToksičnost” jedina stvarna vještina.

Reci mi što pjevaš na svadbi, pa ću ti reći kojoj koaliciji (ne) ćeš pripadati.

Od Sanadera i “kušina od stine” do harmonike – povijest naše politike je jedna duga, neslušljiva lista falšanja.

Kad lijevi “zavire u čašicu” pa zapjevaju Čavoglave, to je pijanstvo; kad desni zapjevaju o Paveliću, to je “prikupljanje fanova”.

Tomašević pjeva Vicu Vukova da dokaže ljubav prema domovini; kod nas se ona ne dokazuje radom, nego javnim nastupom.

Ministri koji bi trebali rješavati krize radije vježbaju glas, jer ruka u Saboru bolje stoji uz pratnju harmonike.

Elton John vs. Naši: Razlika je samo u tome što Elton svira klavir, a naši harmoniku u Madridu.

AI sustavi favoriziraju bogate zemlje, a naš sustav favorizira 77. ruku; ishod je isti – ti plaćaš licencu za vlastito preživljavanje.

Drakulina ministarstva: Zahtijevaju nadljudsku energiju, a naša kadrovska politika nudi “svježu krv” koja proključa prije nego nauči gdje je zahod u Vladi.

U Hrvatskoj se mirovina ne čeka do 65. godine – ona se zasluži nakon dvije godine “burnouta” u ministarskoj fotelji.

Malo dremneš, digneš ruku kad te probude i čekaš da te premijer “uskrsne” u novom resoru.

AI krade kreativni rad, ali naša inteligencija u Banskim dvorima krade bez algoritma, na čistu emociju i “iscrpljenost”.

Dijagnoza sustava (Zdravstvo & Birokracija)

O čekanju na vječnost i administrativnim apsurdim.

U zemlji gdje se zdravstvo raspada, rak ne ubija najbrže – nego sustav.

Toliko smo uspješni u štednji na zdravstvu da nam je jedino smrtnost od raka u europskom vrhu.

Prvi smo u Europi po smrtnosti, ali zadnji po brizi; važno je da aparati rade punom parom, makar pacijenti čekali vječnost.

Država toliko štedi surađujući s privatnicima da su ovi od silne skromnosti dogurali do prvog mjesta po dobiti.

Broj zaposlenih u administraciji raste točno onom brzinom kojom opada broj djece u školama.

Kad se govori o “brizi za građane”, obično se misli na brigu kako ih zadržati poslušnima.

Uvijek se nađe netko tko će objasniti da je apsurd zapravo plan.

Kad se sustav raspada, kriv je uvijek netko tko nema ovlasti.

Najbolji dokaz da sustav funkcionira je kad se isti ljudi vraćaju na nove funkcije – odmorni od nečinjenja.

Kad vlast kaže da je sve pod kontrolom, obično misli na kontrolu nad nama, ne nad problemima.

Heroji sustava su oni koji najviše uspiju od društva, ne za društvo.

Odlomiš radniku, pridodaš poslušniku – i rupa u proračun postane politički spomenik.

Reforma je proces u kojem se “povlaštene” stope PDV-a pretvaraju u “povlašteni” život manjine.

Kad vlast nema volje, onda ni matematika nema smisla: porezom uzmu grad, a prodaju ga za cijenu jedne zgrade.

Tražili ste smjenu loših? Pripazite, stiže vam “prokletstvo” još gorih.

Najsigurniji posao kod nas je biti odgovoran — ali samo za tuđe pogreške.

Tamo gdje bi trebala biti odgovornost, kod nas stoji samo — ‘nije mi palo na pamet’.

Najlakše je dizati standard — tuđi. S vlastitim je uvijek neka komplikacija.

U politici se fotelje najbrže prazne obećanjima, a najteže pune odgovornošću.

Lakše je dobiti subvenciju za let iz Mostara nego povrat troškova za zračenje iz Zagorja.

Mi ne gradimo bolnice, mi proizvodimo legende kako bismo lakše progutali stvarnost.

Nakon „plina za cent“, stiže nam i „nafta na riječ“ – vaga nije potrebna tamo gdje se mjeri samo dubina nečijeg interesa.

Kad država pretvara javno u privatno, ona prestaje biti domovina i postaje d.o.o. s nultom odgovornošću prema građanima.

Vlast loži lokomotivu, a ne vidi da je netko ukrao tračnice koje vode prema ljudima.

Bolnica iznajmljuje prostor privatniku da bi u njemu kupovala vlastite usluge. To se ne zove medicina, nego mađioničarski trik.

Ministar nema mjesta za državne uređaje jer su mu sve kvadrati zauzeli privatni interesi.

Porez na nekretnine je idealan način da se kazne oni koji su cijeli život štedjeli da bi pod stare dane imali gdje gladovati.

Politički promašaji mjere se milijunima eura, ali se naplaćuju preko ukinutih gableca odgajateljica.

Idealna birokracija je ona u kojoj predmet zastari istovremeno kad i stranka.

Kršenje zakonskih rokova nije nemar, već najučinkovitija metoda uravnoteženja proračuna.

Priznajemo samo vještačenje nad živima, ali isplatu vršimo isključivo onima koji imaju strpljenja dočekati vječnost.

Kad birokrati postanu grobari nade, jedini preostali “plan oporavka” je metla.

Institucije su nam toliko neovisne da su se odvojile i od građana i od zdravog razuma.

Privatno zdravstvo cvjeta kad javno vene — ali račun uvijek stiže građanima.

Deset milijuna eura poreznih obveznika košta „nevidljivost“ kamiona punih smeća na našim cestama.

Državni proračun je sustav spojenih posuda: što više završi u džepovima dripaca, to su veće rupe u vitalnim funkcijama.

Proračun je stabilan samo zato što dugove plaćamo sutra, a mirovine od jučer.

Naša je statistika vrhunac iluzionizma: prosjek raste onoliko koliko se realnost srozava.

Javne usluge stoje da bi privatni računi trčali. To nije kvar sustava, već sustav za kvarove.

Tko god izračunava prosjek plaće, očito živi u paralelnoj ekonomiji.

Kad se radnički zahtjevi ignoriraju, institucije postaju samo čekaonice za nepravdu.

Mirovina raste sporije od inflacije, ali brže od političke empatije.

Prosječna mirovina je bajka koju političari čitaju samo sebi.

Idealna socijalna politika: što više preminulih, to manje stavki u proračunu.

Država štedi na umirovljenicima koji ne dočekaju usklađivanje; njihova smrt je najsigurnija proračunska stavka.

Dok bolesna djeca čekaju godine na pregled, vlast nudi zastave kao prvu pomoć.

Državne aplikacije mjere put do liječnika zračnom linijom – valjda računaju da će umirovljenici na onaj svijet poletjeti.

Naš mirovinski sustav je savršen: dovoljno da vegetirate, a nedovoljno da poživate.

Liste čekanja od petsto dana nisu propust, nego test izdržljivosti. Tko preživi čekanje, očito mu doktor i nije trebao.

Duhovna bliskost s pacijentom je najjeftiniji oblik zdravstvenog osiguranja – ništa ne košta, a jednako (ne) pomaže.

Država od nas traži da platimo usluge koje ćemo tek koristiti, dok nam dugove vraća tek kad nas više ne bude.

U zemlji gdje se sve obećava, jedino se čekanje isporučuje na vrijeme.

Najuspješniji plan štednje u mirovinskom sustavu je onaj u kojem isplatu dočeka što manje korisnika.

Država namjerno kasni s isplatama; računa da će priroda smanjiti broj korisnika prije nego što stigne termin za usklađivanje.

Država spašava bankrot tako što građane u potrebi tretira kao statističku pogrešku.

Zakoni kod nas imaju rok trajanja kraći od jogurta.

Kad birokracija obeća reformu, jedino što se stvarno promijeni je datum na papiru.

Vrhunac demokratske svijesti je kad shvatiš da ti ne treba šef sustava, jer sustav najbolje radi kad nitko ne smije raditi svoj posao.

Javna rasprava: služi da udruge šalju primjedbe, a Ministarstvo ih arhivira u koš za smeće radi uštede prostora.

Poskupljenje od 62% nije udar na džep, već “usklađivanje” s našim nerealnim očekivanjem da ostanemo živi.

Obavijest o dugu dopunskog je tajna – tko želi znati koliko duguje, mora tražiti “Sveti gral” ili šalter HZZO-a.

Logika HZZO-a: osiguranje za auto ne poskupljuje usred police, ali vi niste automobil, već samo “aliquotni dio premije”.

Što nudi viša cijena dopunskog osiguranja? Istu uslugu, ali jači osjećaj da spašavate sustav koji vas ignorira.

Digitalna inkluzija: Provjera stanja na internetu je laka, pod uvjetom da ste pismeniji od onih koji su pisali obavijest.

Rekreacija za umirovljenike: oni bez interneta šecu do ureda kako bi doznali koliko su siromašniji.

U birokraciji vrijeme ne liječi rane — samo povećava kamate.

Pravo na zdrav okoliš: brani se isključivo na sudu, jer je u uredima vlasti taj resurs odavno iscrpljen.

Pravilo uplate: Novac dajte odmah, a pojašnjenja stižu “blagovremeno” – kad se proračun popuni vašom šutnjom.

Hrvatska diskrecija: Zajamčena je samo u dva slučaja – kad se krši zakon ili kad poskupljuje osiguranje.

Ministar je dao sve što je imao – očito su potrebe naroda jače od kapaciteta jednog profesora hrvatskog jezika.

Ako vam je ministarstvo preteško i crpi pola proračuna, rješenje nije u reformi, nego u mirovini u saborskoj klupi.

Dok ministri staju na loptu, građani staju u redove: za dopunsko, za naftu i za mrvice inkluzivnog dodatka.

Novi ministar socijalne skrbi prestao se žaliti na zdrav razum, što se u sustavu smatra prevratom.

U našoj birokraciji se strpljenje ne isplaćuje, nego kažnjava trajnim gubitkom prava.

“U pripremi” je šifra za “čekamo da javnost zaboravi na problem dok mi smislimo novu prepreku”.

Nakon što povučesh žalbu protiv najranjivijih, teško je naći riječi koje bi zvučale kao briga, a ne kao poraz.

Država priznaje pravo na inkluzivni dodatak tek kad postane jasno da se s nasljednicima ne može raspravljati lako kao s onima koji su umrli čekajući.

(Ne)pravda & Rešetke (Zastarosuđe)

O rupama u zakonu, amneziji i bjeguncima.

HDZ krši zakonsku kvotu zastupljenosti žena, ali kazne su im beznačajne jer se financiraju iz proračuna — dakle, građani plaćaju njihovo kršenje zakona.

Izborni zakon stvara sustav u kojem male stranke ne mogu ravnopravno sudjelovati, a velike ostaju nedodirljive.

Primjer s rakijom pokazuje kako se mali proizvođači kažnjavaju, dok lokalni političari bliski vlasti profitiraju.

Najopasniji su oni koji vjeruju da imaju pravo suditi drugima, a nikad sebi.

Bez pravde, vlada je samo banda s ljepšim kravatama.

Vlast koja normalizira mrak obično se boji onoga što bi se vidjelo pod svjetlom.

Političarima imovinska kartica nije dokaz imetka, već IQ test za novinare.

U nas se sukob interesa tretira kao nespretni korak, a ne kao profesionalni ples.

Kad političar proglasi dizanje vlastitih plaća reformom, znate da je narodu namijenio ulogu statistike.

Najveća je izdaja države kada se zakoni krše da bi se nahranili “strateški partneri”, dok se oni koji su tu državu gradili tretiraju kao statistička pogreška u proračunu.

Europski parlament je mjesto gdje se glasovi pretvaraju u eure, a borba za narod svodi na osiguravanje da radio u autu dovoljno glasno svira dok inkasator kuca na prozor.

Suverenost smo obranili na bojištima, a onda je elegantno predali u plavim kuvertama.

U zemlji gdje se kazne plaćaju iz proračuna, odgovornost je najskuplji luksuz.

Najopasniji signal države je kad policija zna tko je žrtva, ali se pravi da ne zna tko je napadač.

Kad se pravda selektivno primjenjuje, nije to više pravda nego pretplata na privilegije.

U zemlji gdje zakoni imaju više rupa nego sir, kroz njih uvijek prođu isti — oni najdeblji.

Pravda je slijepa, ali zato njeni tumači imaju sokolov vid.

Kultura nas skupo košta: neki su ministri luksuz plaćali državnim novcem, a sada će ga otplaćivati godinom zatvora.

Politički imunitet je najsigurnije skrovište od organa gonjenja.

Ustav nije problem — problem je što ga čitamo kao horoskop.

Kad je natječaj savršeno transparentan, unaprijed se zna tko je na njemu pobijedio.

Pravda je kod nas brza kao svjetlost, ali samo kad namiguje na jedno oko.

U našoj sudskoj praksi amnezija nije bolest, nego najjači adut nevinosti.

Zakon je svetinja, osim kad je na papiru koji ne vrijedi ni tinte kojom je napisan.

Dvojno državljanstvo je azil za bjegunce i uvreda za građane; dok pravda spava, bjegunci glume careve.

Pravda nam je spora, ali dostižna – uglavnom tek kad nasljednici otvore oporuku.

Kad sudovi presude, vlast tada počne tražiti nove načine da zaobiđe pravdu.

Ustav je kod nas poput poezije: svatko ga tumači onako kako mu se rima slažu s interesom.

Hrvatsko pravosuđe ne traži istinu, ono čeka zastaru – tamo su svi neвинi.

U zemlji „zastarosuđa“, procesi traju dok optuženik ne zaboravi što je ukrao, a žrtva zašto je tužila.

Pravda je kod nas kao mirovina: najsigurnija je kad se isplaćuje onima koji je nisu doživjeli.

Zakon je kod nas kao horizont – svi ga vide, ali ga nitko ne može dostići.

Kod nas se krađa kažnjava radom za opće dobro – gdje je ‘opće dobro’ samo ono na bankovnom računu osuđenika.

Kad politika bira suce, pravda ne skida povez s očiju da ne vidi zločin, nego da ne vidi tko joj piše presudu.

Pravna država nam je u tako dobrom stanju da joj je Ustavni sud potreban samo da bi poništio ono što je slučajno ostalo pravedno.

Izgubiti polovicu vrijednosti INE na sudovima u Washingtonu kod nas se zove “uspješna arbitraža”.

Tamo gdje se torbe pune, presude se prazne.

Zločini nemaju rok trajanja, ali imaju državne subvencije.

Najskuplji su nam oni „besplatni“ krediti kojima vlast zatvara svoje sudske presude našim novcem.

Ratni profiteri ne trebaju bojište – dovoljno im je ured s državnim pečatom.

Veleizdaja se danas ne događa na bojnopolju, nego za radnim stolom gdje se potpisuju ugovori o najmu.

Trgovina oružjem s bjeguncima s potjernica kod nas se naziva domoljubnim nadahnućem.

Dron nismo vidjeli jer ga nismo očekivali. To je vrhunac naše strategije: ako ne gledamo, problem ne postoji.

U politici je alkohol uvijek kriv za pjesmu, a triježenje za amneziju.

Pravda je postala pravomoćna samo za one koji su imali novca za odvjetnike i vremena za stotine tužbi protiv vlastite države

Političar je umjetnik koji uspijeva voziti ravno po kružnom toku, dok narod uvjerava da je to najbrža prečica.

Optuženik razumije hrvatski, ali ne i optužnicu – očito je pisana nepoznatim narječjem poštenja.

Problem nije milijunsko mito, nego je li tužitelj taj dan bio prijavljen na mirovinsko.

Administrativne greške i Al Caponea bi pretvorile u nevinu žrtvu birokracije.

Ako ne možeš srušiti dokaze, sruši onoga tko ih je potpisao jer mu fali pečat iz 2022.

Dok sud istražuje tužiteljev doručak, mirovinski fondovi barem dokazuju da je cijeli sustav farsa.

Uhićen je jer je preozbiljno shvatio opis posla koji uključuje “protok robe i usluga”.

“Hitne dokazne radnje” su pokušaj pronalaska svega što nije stalo u prosječnu optuženikovu plaću.

Dok jedni carine na granici, drugi carine njih u kućnim pretresima.

Osumnjičenik ovisi o tome hoće li se sjetiti imena krojača onih famoznih odijela za mito.

Ako vam je mučno zbog trgovine mandatima, ne brinite – sustav je i dizajniran kao nemoralan.

Ako imate zrno soli shvatit ćete da do suda nije trebalo ni doći; ako ga nemate, vjerojatno pišete upute u resornom Ministarstvu.

Kad laž postane hobi, istina im izgleda kao osobna uvreda.

Domoljubna narkoza

O mahanju zastavama i pražnjenju džepova.

Kad se vlast pretvori u tržnicu, građani postanu sitni kusur.

Domoljublje se najbolje dokazuje šutnjom o ratnim putevima i glasnim pokroviteljstvom nad strankom.

Postalo je nedomoljubno primijetiti da susjedova trava nije samo zelenija, nego se na njoj može i ručati.

Društvo u kojem se prošlost prepravlja po potrebi, budućnost dobiva oblik tumora.

Nacionalni naboj je jedini pogon za one koji razum smatraju preprekom u karijeri.

Iza “velikih vođa” ostaju samo sponzoruše koje domoljublje naplaćuju bez natječaja.

Političari nam kroje budućnost tako da nas svađaju oko prošlosti; dok mi brojimo partizane i ustaše, oni broje naše kvadrate.

Domoljublje se najlakše dokazuje u prvom redu na koncertu, dok se u redu za neplaćene račune stoji u tišini.

Kad se domovina pretvori u projekt, građani postanu trošak.

Kad vlast počne glumiti dobročinitelja, obično dijeli ono što je prethodno oduzela.

Nacionalizam je najjeftiniji proizvod na tržištu — zato se i prodaje u ogromnim količinama.

Domoljubna narkoza: Toliko su nas opili mahanjem zastava-
ma da nismo primijetili kako nam u međuvremenu prazne
bolnice i novčanike.

Domoljublje se najbolje pjeva na trgovima, a najbolje na-
plaćuje na računima za struju.

Matematika je surova: što je više zastava na ulicama, to je
manje nula na platnim listama.

Domoljublje u rukama loše vlasti je kao kaput: služi samo da sakrije ono što se ispod njega raspada.

Pravi domoljub nema potrebu stalno se umotavati u zastavu – onaj tko je stvarno nosi u venama, ne mora je nositi na ramenima.

Teško je o ratu učiti od onih koji su ga proveli upijajući vitamin D, dok su drugi upijali gelere.

Ratni profiteri su jedina vojska koja pobjeđuje isključivo u miru, dok se pravi branitelji još uvijek pitaju tko im je prodao pobjedu.

Dok su jedni u rovovima branili zemlju, drugi su u uniformama pozirali za buduće fotelje.

Najbolji način da sakriješ nepravdu je da je proglašiš domoljubljem.

Kad se domoljublje začini u PR kuhinji, rezultat je uvijek ista bljutava kaša — samo se tanjur mijenjaju.

Najveći domoljubi su oni kojima domovina najviše plaća.

Najčešće se “brani ustavni poredak” tako da se prvo dobro protrese.

Naš jedini udio u proizvodnji Leoparda je proizvodnja potpisa na uplatnicama.

Tajkuni uvijek vole Hrvatsku – ali samo onu koju mogu kupiti.

Hrvatsku je jeftinije kupiti nego za nju ratovati.

Kad tajkuni traže utočište, uvijek ga nađu u zemlji koja ne pita odakle dolazi novac.

Naš strateški interes: pokloniti svoje, pa tuđim kapitalom tražiti naftu u mraku.

Milijun ljudi ispod crte siromaštva su jedini stvarni jamci tuđeg ekstraprofita.

Dok se na “brdima” dogovara kupnja topova, nitko ne pita za cijenu nedužnih glava.

Jedan sat rada tenka vrijedi više od cijelog mjeseca ljudskog dostojanstva.

Lakše je podići kredit za oružje koje će braniti praznu zemlju, nego nahraniti one koji su je gradili.

Budućim generacijama ostavljamo najmodernije tenkove i najstarije dugove.

Naoružavamo se za ratove koji dolaze, dok gubimo bitke u redovima za pučku kuhinju.

Naša vojna moć je fascinantna – imamo čamce koji su najsigurniji dok su na kopnu.

Kupujemo avione da bismo branili narod kojem smo uzeli novac za kruh.

Identitet građen na ratu uvijek traži novog neprijatelja.

Domoljubna euforija najbolje se naplaćuje ovrhom nad domom zdravlja.

Domovina je majka onima koji je krađu, a maćeha onima koji je grade.

U politici se zastave ne mijenjaju na jarbolu, nego u džepu.

Zastava se najbolje vijori kad je drže oni koji su je dobro naplatili.

Tko najviše govori o domoljublju, obično najmanje govori o rezultatima.

Tko ne zna živjeti bez neprijatelja, postaje neprijatelj svima.

Povijest nam nije učiteljica, nego stalno podgrijani leš na stolu.

Hodamo u koloni sjećanja, jer nam je zabranjeno trčati prema naprijed.

Sretna nam 1945. u boji – glumci su novi, ali je redatelj isti.

Povijest je ovdje švedski stol – uzimaš samo ono što ti ne kvari apetit.

Nacionalni je sport mjeriti tko više mrzi, dok kriterije hrvatstva postavlja onaj tko je Hrvatsku prvi put vidio na karti 1993.

Demokracija nam je šizofrena: istim žarom osuđujemo diktatore dok im u rodnim mjestima poliramo biste.

Povijest pišu pobjednici, a zakone oni koji su bili gubitnici.

Grobnicu od zlata čuva policija, a maršala čuva “antifašističko” pamćenje.

Dvosmislenost oko fašizma obično traje onoliko dugo koliko je potrebno da se on ponovi.

Obraz se u politici ne gubi odjednom; on se troši polako, uz svaki srk kave s „novim“ partnerima.

Tragično je kad “zastavnici” koji tjeraju loptu povjeruju da su oni sami zastava.

Novinarske ništarije svaku kolektivnu histeriju krste kao “sjajnu atmosferu”.

Na trgovima se ne slavi sport, nego vlastita beznačajnost umotana u nacionalistički repertoar.

Mnoštvo se lijepi za tuđe sportske uspjehe poput krpelja, hraneći time vlastito ništavilo.

Uvjeravaju nas da rasta cijena neće biti s istim žarom s kojim su nas lagali da ih uvođenje eura neće podići.

Nestašice goriva sigurno neće biti – bar ne za one koji tankiraju na račun poreznih obveznika.

Kad ti kažu da ne praviš zalihe, to je najsigurniji znak da izvadiš i zadnju bačvu iz podruma.

Najopasniji novi trend je vjerovati televizoru više nego vlastitim praznim džepovima.

Dok susjedi boljitak grade na radu, mi maštamo o prodaji nacionalnih parkova kako bismo ih “pretekli” u propadanju.

Prodajemo djedovinu da bismo preživjeli danas, i to proglašavamo vrhunskom ekonomskom strategijom.

Branili smo zemlju u ratu da bi je u miru, pod svjetlima reflektora, predali tajkunima uz osmijeh nadležnih ministara.

Ne budite sebični, ostavite malo dizela i drugima da ga plate po “povlaštenoj” cijeni.

Solarni paneli najbolje uspijevaju na strogo zaštićenim perunikama.

Najskuplji su oni zastupnici koji su svoju cijenu već odavno istaknuli na reveru.

Obitelj koju čine Hrvatica, Srbin i dijete u očima nekih nije obitelj, nego ozbiljan incident protiv službene dužnosti.

Birokratska udaljenost: vodocrpilište od profita dijeli 1,5 km poroznog krša, što je na papiru nepremostivo.

Studija utjecaja na okoliš: Precizna je točno onoliko koliko treba da sakrije podzemne vode i jame.

Ustaški poglavnik se u Hrvatskoj očito najbolje brani domo-
ljubnim albumom i glazbenim izdanjem.

Političar koji tvrdi da ne zna o kome pjesma pjeva daje naj-
iskreniju izjavu o svom poznavanju povijesti.

Travanj, veljača ili rođendan – svaki datum je dobar za malo
revizionizma uz harmoniku.

Umjetnička sloboda: Ako se na snimci ne vidi da otvara usta,
to je čista umjetnost; ako se vidi, krivi su pokladni običaji.

Novčanik građana jedini je u trajnoj defenzivi.

“Titanic” je nula u usporedbi s hladnim tušem domaćih nacionalnih predrasuda.

Svećenici mirno spavaju dok su narodni novčanici predmet pljačke, ali su zgroženi kad im je “Bog predmet sprdnje”.

U kina ne idemo zbog umjetnosti, nego da pobjegnemo od vijesti u kojima Dabro svira harmoniku.

Film koji je “površan i vulgaran” zapravo je najtočniji prikaz naše zbilje 2026. godine.

Društveni pejzaž (Gradovi koji nestaju)

O iseljavanju, muralima i zaboravljenim ljudima.

Županijske orgije uvijek završe beskamatnim računom koji, po običaju, plaćaju oni za praznim stolom.

Tragedija društva počinje kad najranjiviji postanu najprofitabilniji.

Postali smo društvo u kojem su heroji oni koji državu varaju, a građane “fuliraju”.

Kad te država vodi preko mosta, prvo provjeri jesu li daske još čitave.

Hrvatska je ljetni hit koji ti ide na živce dok ga ne naučiš napamet.

Današnja se muškost dokazuje na praznim zidovima i nezaštićenim tuđim vratima.

Grad gubi srce onog trenutka kad mu nadstrešnice postanu luksuz, a uspomene odu na bubanj privatnih investitora.

Više ne gubimo samo zgrade i trgove, gubimo mjesta na kojima smo učili disati kao ljudi.

“Uspjeh modernog društva je taj što smo od putovanja napravili ‘litanije nade’, a od odredišta fatamorgane.”

Neki su toliko „sposobni“ da bi i od čistog profita uspjeli napraviti državni dug.

Interese onih koji su radili zastupaju oni koji su diplome kupili, a stranu birali tek kad je pobjeda bila izvjesna.

Kad vlast kaže da živimo bolje, jedino što raste je broj onih koji joj više ne vjeruju.

Država koja svake godine nestane za jedan grad, ne treba neprijatelje — ima vlast.

Najveći izvozni proizvod postali su ljudi — sve ostalo ionako ostaje u skladištu obećanja.

Korupcija je jedina industrija koja kod nas ne poznaje recesiju.

Demokracija je kod nas poput starog namještaja — svi je spominju, nitko je ne održava.

Hrvati se lakše ujedine oko ofsajda na terenu nego oko pljačke u vlastitom džepu.

Hrvatska se s Bugarskom otima za titulu najljepšeg slijepog crijeva Europe.

Alibi teme su samo zavjesa dok horda iznosi zadnje ostatke države.

Hrvatska: europski rep s kojeg paraziti najteže otpadaju.

Država nudi puno igara, dok narod uči kako preživjeti na dijeti od čistog domoljublja.

Nekad smo gradili brodove, danas gradimo spomenike onima koji su ih uništili.

Hrvatska brodogradnja je potonula na suhom.

Naš put u Europu popločan je novim rupama na remenu građana i novim foteljama za elitu.

Lekcija iz Nepala: Strani radnici štrajkaju jer cijene život; domaći trpe jer još uvijek vjeruju da je 11 mirovina zapravo 12.

Ako te zanima gdje je nestala imovina generacija, ne pitaj povjesničare – pitaj one koji su u euforiji pobjede zaboravili na dostojanstvo poraženih radnika.

Hrvatska je rekorder po rastu plaća; nažalost, taj rekord se mjeri samo od saborske klupe do novčanika.

HNS slavi, navijači skandiraju, a proračun plaća kazne – to je naša jedina održiva ekonomija.

Najskuplja valuta u malim državama je povjerenje — zato se i troši najbrže.

U malim državama crta obrane je kratka, ali je zato lista izgovora beskonačna.

Tragedija države počinje tamo gdje su diplome kupljene “vezama po babama”, a završava tamo gdje pametni šute pred glasnim huljama.

Institucije su nam kao kišobrani: čuvaju samo one na vrhu, dok narod kisne na „europskim cijenama”.

Tajkuni uvijek vole Hrvatsku – ali samo onu koju mogu kupiti.

Naš strateški interes: pokloniti svoje, pa tuđim kapitalom tražiti naftu u mraku.

Milijun ljudi ispod crte siromaštva su jedini stvarni jamci tuđeg ekstraprofita.

Priuštivo stanovanje je priuštivo samo onima koji su već odavno priuštili sve ostalo.

U zemlji gdje su cijene nekretnina u oblacima, jedino što je prizemno su plaće.

Kredit traje trideset godina, a iluzija da si nešto dobio traje trideset sekundi.

Kad politika rješava stanovanje, kvadrati se smanjuju proporcionalno obećanjima.

Subvencije su kao kišobran s rupom – simbolično te štite, praktično te smoče.

Hrvatska ekonomija: zemlja koja iznajmljuje garaže za spavanje, a ne za aute.

Živimo na sunčevoj toplini i ajnpren juhi dok otplaćujemo porez na stan koji još uvijek pripada banci.

Kad radnik postane preskup s minimalcem, jasno je da problem nije radnik nego pohlepa.

Vlast koja prodaje ljude kao jeftinu radnu snagu ne treba neprijatelje – sama je sebi dovoljna.

Mirovina od 400 eura nije socijalna kategorija, nego kazna za preživljavanje tajkunskog napretka.

Turizam cvjeta, a građani venu — prirodna ravnoteža domaće ekonomije.

Hrvatska matematika: prodaš pšenicu za sitniš, pa uvežeš smrznuti kruh po cijeni zlata.

Genijalnost našeg sustava: pšenicu vozimo u Austriju na izlet, samo da bi nam se vratila kao skupo strano brašno.

U tvrtkama gdje je omjer plaća 1 prema 160, direktor i radnik u prosjeku jedu sarmu – radnik jede kupus, a direktor meso.

Mirovinski fondovi služe za spašavanje tuđih imperija, dok su mirovine tu da bi radnici naučili kako preživjeti s nula eura.

Iseljavanje je tiha rijeka koja odnosi ljude, a na zidovima ostavlja samo njihove sjenke.

Mural čuva lice grada, ali ne može vratiti one koje je zaborav već odavno progutao.

Kad ljudi odu, zidovi progovore — ali najglasnije šute oni koje nitko više ne pamti.

Iseljenička torba je lagana, ali praznina koju ostavlja teža je od svakog kamena u zidu.

Direktorska plaća od sto tisuća eura u državi sirotinje nije plaća, nego dijagnoza.

Naša blitva u srpnju skuplja je od talijanskog tartufa, ali mirovina nam stiže tek kad povrće istrune.

Država dijeli nacionalno blago kao da je tuđe, a dugove kao da su naši.

Naša glavna gospodarska grana postala je prikupljanje boca – to je jedina dividenda koja se isplaćuje odmah.

Naš najprofitabilniji izvoz su ljudi u punoj snazi; oni šalju novac, a ne troše proračun.

U Hrvatskoj je jedino ravnopravno to što i muškarci i žene jednako brzo postaju siromašni — samo žene krenu ranije.

Inflacija jede radnike, ali vlast poručuje: ‘Ne mogu svi biti siti’

Umirovljenici žive od zraka, ali im zato stalno dižu cijene kisika.

U 21. stoljeću vizionari nam nude “urbane kontejnere” – valjda da se lakše prilagodimo otpadu u koji nas bacaju.

Statistički zavod je jedino mjesto gdje se mirovine uspješno kisele devet mjeseci prije nego što uopće ugledaju inflaciju.

Uvozimo krunice iz Kine, a izvozimo mlade u Irsku.

Jedini sektor koji u ovoj državi sigurno raste je pogrebno poduzeće.

Računi za vječna počivališta rastu brže od mirovina; očito je i smrt postala luksuz koji si radnik ne može priuštiti.

Na burzi imamo tisuće nezaposlenih, a tražimo stotine tisuća radnika. Očito nam nedostaje samo jedan profil: mađioničar.

Mirovine se kod nas ne usklađuju s cijenama hrane, već s brzinom kojom umirovljenici zaboravljaju okus mesa.

Naši su mirovinski fondovi kao javne česme – piju svi osim onih koji su ih godinama punili.

Najteža disciplina u državi je preživjeti mjesec s mirovinom koja je manja od dnevnice onoga tko o njoj odlučuje.

U Hrvatskoj možeš raditi više da bi dobio manje – mirovina nam je kazna za predugi staž.

Inflacija trči maraton, dok usklađivanje mirovina još uvijek veže žnirance na startu.

Statistika je jedino mjesto gdje standard raste dok hladnjaci ostaju prazni.

Umirovljenici biraju između kruha i lijeka, dok njihovi “predstavnici” biraju između dva jastoga.

Umirovljenici žive od uspomena, jer od primanja ne mogu.

Narod koji stalno steže remen, na kraju shvati da se remen steže samo njemu.

Harmonika se u nas kiti mirovinama onih koji cijeli mjesec žive od jednog njezinog „fa-mola“.

Ruka koja se diže za zakone jednako je prljava kao i ona koja gura novčanice u harmoniku; razlika je samo u ritmu.

Iseljavanje briše ljude, murali brišu tišinu.

Građani ne trebaju brinuti za pitku vodu dok god imaju papir koji tvrdi da su žedni bez razloga.

Narod koji je zaustavio tajkune može zaustaviti i političku prostituciju – samo treba prestati šutjeti.

Mit o “šutljivoj većini” pukao je onog trena kad su shvatili da im ni djedovina više nije sigurna od potpisa korumpiranog pera.

Najveći izvoz Hrvatske je – vlastita naivnost.

Idealni smo radnici za noćne klubove i ribarnice; ionako ne spavamo jer brojimo neplaćene račune.

Kad mržnja postane popularna, problem više nije u tribinama nego u temeljima države.

Tolika je gužva na granicama od onih koji bježe iz Njemačke, da se naši moraju probijati laktovima kako bi uopće stigli otići.

Stanje na cestama je prohodno, ali je zato alarmantno stanje u glavama onih koji prodaju bajke o egzodusu iz Švabije.

Ako je vjerovati vijestima, Njemačka se prazni brže nego državni proračun pred izbore.

Čekamo da Nijemci dođu kod nas na bauštelu, jer su naši već postali prevelika gospoda za rad na vlastitoj zemlji.

Bolje je kod kuće biti sirotinja u miru, nego u Njemačkoj raditi samo za stanodavca i porciju hrane bez okusa.

Vraćaju se masovno – uglavnom na godišnji odmor, uz domaću šunku i kobasice, pa onda opet pravac “zatvor” s malo boljom plaćom.

Tamo te ubije stanarina, a ovdje te ubije život. Razlika je samo u tome što te tamo bar isplate prije nego što izdahneš.

U Hrvatskoj je ostalo toliko malo ljudi da su glasači vladajućih postali ugrožena vrsta koja jedva čeka nove “štakore” da se vrate na brod koji ne tone, nego samo stalno pušta vodu.

Pravi luksuz nije G-klasa, nego natočiti gorivo dan nakon poskupljenja bez reda, kao čovjek.

Strani investitor donosi “obnovljivu” energiju, dok priroda postaje trajno “nepovratna”.

Mi smo društvo koje ne zna kamo ide, pa se iz straha od budućnosti stalno sudaramo s prošlošću.

Mi smo društvo u kojem se jedni bogate, drugi siromaše, a svi čekamo državu koja nikako da stigne.

Hrvatski liberali: Oni su kao fatamorgana – čim im se približiš, vidiš samo HDZ-ovu infrastrukturu.

Divljaštvo tranzicije je poredak u kojem su građani obezvrjeđeni, a “investicijski projekti” svetinja.

Naše cijene nisu problem, one samo “izazivaju” turiste da ljetuju tamo gdje ih ne smatraju bankomatima.

Booking je usporio, ali ne zbog cijena, nego jer se turisti boje rata – Putin nam je najbolji izgovor za prazne apartmane.

Ako ste uložili u apartman, podignite cijenu; ako niste, podignite je svejedno i okrivite tržište.

Turiste treba smjestiti u turističku zonu, a lokalno stanovništvo u zonu socijalne samoposluge.

Studentica radi na moru zbog stjecanja iskustva – neprocjenjivo je vidjeti kako drugi troše tvoju plaću u jedno popodne.

Mi smo “supersila” koja se moli za mir na Bliskom istoku samo da bi netko iz Dubajja presjeo za Dubrovnik.

Svi iznajmljuju, nitko ne prijavljuje, a država se čudi što je statistika šuplja kao krški plato iznad Kosinca.

Naš turizam je preživio i gore stvari od manjka Nijemaca, ali novčanik prosječnog Hrvata možda neće.

Kad gosti shvate da je kod nas skupo, a drugdje opasno, možda se i vrate našem “izazovnom” gostoprimstvu.

Ne treba nam zajednička država dok god imamo zajedničke klišeje kojima se možemo rugati.

Magla je idealna kulisa za Hrvatsku – ne vidiš prst pred nosom, ali te pozivaju na oprez dok ti “aliquotno” uzimaju iz džepa.

Kiše će biti svugdje osim na jugu, koji je dobio “izuzetak” baš kao Mađari od američkih sankcija.

Temperature su visoke, što je sreća jer je zdravstvo poskupjelo pa je jeftinije znojiti se na suncu nego grijati na plin.

Navikli smo da nam stvari nestaju bez traga, pa je sat vremena u ožujku još i najmanji gubitak.

Čekati sat vremena u autu od 150.000 € da bi uštedio 7 € na gorivu vrhunac je domaće logike.

Potrošiš litru goriva čekajući u redu da bi uštedio za dvije – čista pobjeda duha nad razumom.

Ublaženo poskupljenje: To je kao da ti netko ukrade novčanik, ali ti ljubazno ostavi za tramvaj.

Inflacija je jedina stvar koja u Hrvatskoj radi prekovremeno.

Između bontona i biologije

Lakše note o metamorfozi, školi i strasti.

“Vulkan s nemogućim imenom podsjetio je milijune da je ‘ubrzani vrtuljak biznisa’ samo igračka koju priroda može isključiti kad joj dosadi.”

“Autocesta je niz tisuća samoća zatvorenih u kutijama s kotačima, gdje svi čekaju da se ‘zmija’ vrati u život.”

Internet trolovi su dokaz da se pismenost ne može kupiti, ali se može ignorirati.

Škola koja uči poslušnosti, a ne znanje, proizvodi generacije koje će znati samo klimati glavom.

Kad se ocjene dijele po političkom ukusu, onda je jedina lekcija koju djeca nauče — kako se savijati.

Kad zima pokaže zube, barem znaš da su njezini — za razliku od onih koji grizu tuđim.

Snijeg prekrije ružnoću krajolika, ali ne i ružnoću karaktera.

Najveća ljepota zime je što nikad ne znaš hoće li se vratiti – za razliku od političkih gluposti koje su stalne.

Neki političari lobiraju za slobodu govora mržnje, valjda da građani ne bi u miru previše razmišljali.

“Ravnatelj je poput lošeg vatrometa: čuje se samo kad je eksplozija već prošla, a najviše mu se dive oni koji ga uopće ne razumiju.”

“U školi je najlakše upravljati jezikom; pravi je izazov naučiti crijeva da poštuju bonton.”

“Pedagoški rad je proces u kojem učitelj udiše stres, a izdiše – olakšanje koje miriše na citrusni parfem.”

“Što je funkcija u školi viša, to je sluh za tuđe probleme, baš kao kod pretilih ravnatelja, slabiji.”

“Život žene u pedesetima je stalna borba između zdrave prehrane i crijeva koja su odlučila postati ‘razmaženi optuženici.’”

“Dama se ne prepoznaje po onome što govori, već po vještni kojoj svoje unutarnje eksplozije pripisuje gradskom vatrometu.”

“Citrusni parfem u zraku je najčešće samo mirisni dokaz da je pristojnost upravo izgubila bitku s biologijom.”

“Ljubav prema podučavanju najbolje se održava uz pomoć ‘besplatnih dječaka’ i dugih nogu, barem dok se metabolizam ne umiješa u kurikulum.”

“Neki ljubavnici oduzimaju dah, a neki ga, poput Evinog ‘dosadnog suputnika’, čine društveno nepodnošljivim.”

“Vrhunac inteligencije je pustiti ‘zvuk’ u trenutku općeg smijeha – to nije nepristojnost, to je sinkronizacija s okolinom.”

“Pravi intelektualac ide dalje ne mareći što ostavlja iza sebe, pod uvjetom da iza njega stoji netko gluši ili deblji na koga može pasti sumnja.”

Veliki svjetski mudraci najviše vole prirodu – dok im ne smeta pod kotačima njihovih ambicija.

U ratu su ljudi uvijek kolateral, a interesi uvijek glavni likovi.

Apolitika je najskuplja politička odluka koju građanin može donijeti.

Kad se narod prestane bojati mraka, tada svaka svijeća postaje opasna onima koji vladaju sjenama.

Nema tog zlata koje može isprati miris politike s dresa sportaša.

Država nam je postala kazalište u kojem su glumci plaćeni vrhunski.

Kad vlast počne mirisati na ribarnicu, građanima ostaje samo da nauče disati na škrge.

U društvu gdje se buka nagrađuje, tišina postaje luksuz za hrabre.

Policija trenira strogoću, a u slobodno vrijeme – nostalgiju.

Kad se normalizira nenormalno, građanin počne vjerovati da je problem onaj tko smeta, a ne onaj tko napada.

Režim je uspješan onog trenutka kad žrtva počne razmišljati o selidbi, a nasilnik o sljedećoj meti.

Pjevao sam, ali nisam znao da je to što pjevam – to što pjevam.

Strani investitori dolaze s fanfarama, a odlaze tiše od miša koji krade sir.

Monopol je kad privatnik drži državu za vrat, a država mu još plaća na ruke.

Kad kladionica gradi klaonicu, jasno je tko je na redu za odstrel.

Prodajemo zvijezde da bismo kupili mrak – po diskontnoj cijeni, naravno.

Pesimizam je samo realizam koji je pročitao sve fusnote.

Nema besplatne gozbe; svaki banket političke oholosti na kraju plati sirotinja svojim siromaštvom.

Porezi su kao godišnje doba: uvijek dolaze na vrijeme, samo što proljeće nikako da stigne.

Majčinski dodatak je kao lutrija – ako te zakon nije prepoznao, sama si si kriva što si rađala u krivoj državi.

Hrvatski standard: budimo se uz kave koje nas trijezne od snova koje nismo mogli platiti.

Dok susjedi ulažu u zdravog umirovljenika, mi ulažemo u ogorčenog starca – on manje košta jer kraće traje.

Umirovljenici studiraju preživljavanje, a menadžeri diplomiraju na jelovnicima od pet nula.

Ne vjeruj vlasti ni kad ti mirovinu diže, jer dok je digne, troškovi su već tripud pobjegli.

Državna darežljivost je poput veš-mašine: što više peru ružičastu sliku stvarnosti, to su mrlje na novčaniku vidljivije.

Kod nas se blagostanje mjeri po dubini tuđih džepova, a ne po širini osmijeha građana.

Najveći luksuz danas nije auto, nego osjećaj da te država vozi u krivom smjeru.

Kad pendrek zamijeni trzalicom, policajac uvijek pogodi krivi tonalitet.

Fašizam se vraća kad god moral postane oružje, a ne ogledalo.

Ljubav iz računa uvijek završava tako da ti ostane samo račun, a drugome ljubav.

Ljubav je kad ti tišina s nekim zvuči glasnije od tuđih riječi.

Ljubav je kad se ne bojiš biti ranjiv, jer znaš da te netko čuva.”Privatnost je samo riječ kojom punimo usta dok nas policija osvjetljava rotirkama u trenutku najintimnijeg olakšanja uz cestu.”

“Živimo u eri ‘Velikog brata’ gdje je čak i pišanje uz autocestu postalo ‘tehničko parkiranje’ pod nadzorom države.”

Kod nas je skuplje dostojanstveno umrijeti nego nedostojanstveno preživljavati.

Sat pomičemo samo da bismo duže na danjem svjetlu gledali cijene na benzinskim crpkama.

Naša kula od karata stoji stabilno samo zato što je podupiru novčanici onih koji se više nemaju čega odreći.

Danas se više ne dijelimo na lijeve i desne, nego na one koji još koriste razum i one koji su u potpunom mraku.

Naša najveća pravna pobjeda je to što smo toliko siromašni da nam neprijatelj nema što ovršiti.

Nakon sedamnaest godina čekanja, brzina nam je napokon postala strateški resurs.

Investicija od 700 milijuna eura jamči sigurnost, ako imate papire za svaki miligram koji nije iz Rusije.

Ne dižite cijene, kupci vas mogu bojkotirati čim prestanu trebati hranu i prijevoz.

Stanje opće pospanosti i smanjene koncentracije kod nas se ne zove poremećaj sna, nego prosječan radni ponedjeljak.

Šutnja na nepravdu je tiha veleizdaja vlastitog obraza.

Pijte vodu da se razbudite dovoljno da na vrijeme uočite carinika u pretresu ili novog žetončića u Saboru.

Sat vremena više: Imat ćemo više dnevnog svjetla za traženje drugog posla kako bismo pokrpali onaj “aliquotni dio” dopunskog.

Najljepše “volim te” je ono koje se ne izgovori, nego se živi.

Prava bliskost počinje kad prestaneš glumiti savršenstvo.

Ljubav ne traži savršen par, nego dvoje nesavršenih koji se ne predaju.

Najljepše se crvenimo kada biologija pobijedi bonton, a on nam, kao pravi džentlmen, pridrži ogledalo.

Tko se boji ljubavi, već je izgubio ono što nikad nije pokušao imati.

U prvom razredu strasti učimo krasopis, a na velikom odmoru biologija nam podere sve bilježnice.

Bonton je gusjenica koja se drži reda vožnje, dok je poljubac leptir koji ne priznaje granice ni carine.

Ljubav je kad biologija preuzme zapovjedništvo, a bonton ostane na straži samo da pričuva kapute.

Strast svira po sluhu, a bonton po notama; prava simfonija nastaje kad orkestar pogriješi u korist publike.

Ovim putem izražavam iskrenu i duboku zahvalnost kolegama i prijateljima Emilu Strniši Cipalovu, Nađanu Dumaniću i Draženu Jergoviću na njihovom nesebičnom doprinosu kroz napisane recenzije.

Posebnu zahvalnost upućujem Draženu Jergoviću, koji je ujedno lektorirao, korigirao i uredio ovu zbirku aforizama, dajući joj završni profesionalni oblik.

Recenzija „Dioptrija kroz ružičastu veš mašinu“

Hrvatska je osvojena žlicom. Njihovom.

Napiše Ivan Grahovec - Povijest je ovdje švedski stol – uzimaš samo ono što ti ne kvari apetit.

Ova knjiga bi mogla pokvariti apetit, ali samo onima, među oblacima, koji dozvoljavaju da se Hrvatska osvaja žlicom. Njihovom. I zato na ovako oštro kritički intoniranu zbirku aforizama, blaga recenzija izgubila bi svaki smisao.

Pred mnom je novi uradak, il' bolje rečeno, djelo Ivana Grahovca. Kud prije? Koliko jučer, napisao sam mu recenziju za njegovu izvanrednu knjigu aforizama „1000 misli - jedna istina“ i imao utisak da se, figurativni rečeno, slova još nisu osušila. Sad poput Usain Bolta stiže nova i da se našalim, u ova burna vremena dobro je za vašeg Ivana, a mog „šefa“ i sve nas zajedno, što je čovjek s nevjerojatno bogatim crpilištima aforizama, a ne recimo, nafte ili plina.

I ne samo aforizama, jer mora da mu u žilama teče dosad nepoznata krvna H(umor) grupa, jasno pozitivna, ali samo prema našem malom, poštenom čovjeku. I teče ta krvna grupa ne samo aforističkim knjigama i zbornicima, kulja ona u satirama i humoreskama preko tiskanih i elektronskih medija, provlači se kroz stihove, ruga se ona povlaštenima i slikovitim karikaturama, i u svemu tome nije prešla granice dobrog ukusa, jer istina je istina. Ali državne granice jeste. I dobro je da jeste.

Vratimo se ovom novom djelu „Dioptrija kroz ružičastu veš mašinu“. Da je živ, onog plemenitog Poljaka s lopatom, a tatu aforističke misli - Leca, možda bi nas mijalo kako je ovaj naslov nekog, amo reć' bezimenog, „velikog“ Hrvata drmnuo

posred lica. Anegdota kaže da je Hemingway imao više problema izabrati prikladan naslov, nego napisati knjigu. Ovdje naslov kazuje gotovo sve, jer govori o onim ljudima, na Grahovčev specifično oštar način, kojima će ono – „veš mašina“ zasmetati kad ga vide, ali se neće na njega osvrutati kad u njoj budu prali sve ono što su uzeli autoru, meni, vama – nama. Upravo oni su na tapetu, kojeg Ivan Grahovac protresa kako bi ih ogolio javnosti i uskratio im poznato „zavlačenje ispod tepiha“.

Kao i u prethodnoj knjizi, autor je tekst prikladno rasporedio i raspodijelio svakom dijelu političke anomalije, zagrebavši iza tih ministarstava svega i svačega, a čiji sljedbenici svakodnevno posrću za njegovom veličanstvu u carevom novom ruhu, osim kad su kamere upaljene. I ide žestoko, kao i u onom filmskom serijalu „Brzi i žestoki“ a da imalo gubi na kvaliteti.

U ovom našem umirovljeničkom poslu pišemo svoje aforizme i čitamo tuđe. I u ovom aforističkom, kao i u onom karikaturističkom Svijetu toliko toga izlazi na danje svijetlo da su često mogući sudari sličnih misli na tim našim izričajnim paralelama, ponekad s polemičkim posljedicama, a bilo bi bolje bez njih. Ideje plutaju iznad naših glava, a i ono sivo i izbrazdano u njoj, još uvijek nije dovoljno istraženo, osim konstatacije da upija kao spužva.

“Brzo pamtim, a sporo zaboravljam” pripisuje povijesnim ličnostima poput Temistokla i Cicerona, dok je naša lokalna verzija njezina humoristična suprotnost „Sporo pamtim, a brzo zaboravljam“. Ovo ispada kao mala digresija u odnosu na dosad napisano. Ali nije. Ne bih htio biti ni Temistoklo ni Ciceron. Toliko sam dobrih aforizama pročitao na ovih stotinjak stranica da se molim sam sebi da ih što sporije pamtim. Bojim se kako bi se mogli provući u neki skriveni škafetinić u mom mozgu i za pola godine, godinu, nesvjesno

izletjeti na površinu kao nešto – neprikosnoveno moje. A Ivana Grahovca, zbog njegovog osebnog, poštenog, hrabrog karaktera i marljivog rada, toliko cijenim da mi ne pada na pamet da bi se mogli sudariti negdje na našim aforističkim paralelama.

Kada će ova „Veš mašina“ biti opipljiva za naše prste, iskreno, ne znam. Za sada znam da je samo zarobljena u računalu. Vama je naravno toplo preporučujem, a autora molim da mu ne padne na pamet da dio naslovnice promjeni u „Stroj za pranje rublja“. Njima usprkos!

Emil Strniša Cipalov

Recenzija zbirke aforizama Ivana Grahovca

Dioptrijska kroz ružičastu veš mašinu

Naš svestrani i nadasve umjetničko-plodni Ivan nas je opet počastio jednim vrijednim uratkom, zbirkom životnih i doživotnih mudrosnica.

Čitajući naslove poglavlja ove kolekcije smišljenica, smislio sam kako da ih uklopim u jednu svrsishodnu rečenicu, a koja ujedno uklatko i opisuje samu zbirku. Pa popijte s autorom za početak jedan politički espresso i onako mehanički se ovlastite da bez dijagnoze i narkoze provirite kroz rešetke nepravde i uživite se u društvene pejzaže između bontona i biologije puni neke metaforičke strasti.

Život nas danas podsjeća na veš mašinu koja stalno vrti u oba smjera, natapa i centrifugira, gdje je ono staklo sa prednje strane okno kroz kojega virimo u mašinu, a bome kroz njega gledaju i oni koji su u mašini. Njima je to prozor u svijet, doduše malo iskrivljene slike. Dioptrijska je oduvijek bila problem ovih prostora jer se između kratkovidnih i dalekovidnih uglavnom nalaze oni slabovidni. Slabovidnih je najviše, a ni prljavog veša ne manjka.

Vrsni ilustrator-karikaturist kakav je Ivan ne može bez boja. Ružičasta je boja žene, života, ali i boja lažnih prikaza i vječno se suprostavlja onoj muškoj plavoj boji. Ma čitav spektar duginih boja isprepliće se u ovom akvarelu koji ilustrira suštinu svijeta u kojem se vrijeme mjeri žutim minutama, ovisno kako ga vi sami svojim očima (dioptrijskom) vidite.

Autor ovdje posebno naglašava onaj crno-bijeli svijet u kojemu susrećemo crne ovce, bijele vrane i naravno sivu eminenciju (miševu i šišmišu koji stalno pretrčavaju između

velikih mački).

Kad sve ovdje nabrojano spojimo onda se kao logičan i nameće naslov najnovije zbirke Ivana Grahovca: Dioptrijska kroz ružičastu veš mašinu.

Sam Ivan je u podnaslovu dodao kako su to aforizmi o preživljavanju između zastava, dugova i ljubavi. Zastave su tu da se mijenjaju, bez dugova život ne bi bio zanimljiv, a ljubav je smisao i pokretač samoga života. Nastojanje da sve to izbalansiraš i uskladiš je ništa drugo nego preživljavanje, a ovi aforizmi vam dođu kao mala pomoć u tom preživljavanju.

Na red taštine i ega slaže se debljina obraza, administrativni apsurdni i zaboravljeni murali. Bjegunci na hibridni pogon preskaču rupe u zakonu bez rupa u džepovima, a mi obični smrtnici pjevušimo lagane note nadajući se nekoj metamorfozi i metafizici. U korijenu obje riječi nalazi se meta, a nije lako uvijek biti meta ako nemaš cilja.

Izdvajam nekoliko aforizama da osjetite moć autorova pera i poruku koji isti nose.

Ravnajte se, ionako ste uvijek krivi jer: *Kad vlast sama drži ravnalo, sve ispadne savršeno ravno.*

I poštujujte obvezna pravila jer: *Tko kontrolira tumačenje pravila, ne mora ih ni poštovati.* Kontrolirajte dioptrijsku jer: *Pravda je slijepa, ali zato njeni tumači imaju sokolov vid.*

Budite svjesni prolaznosti jer: *Zločini nemaju rok trajanja, ali imaju državne subvencije.*

Sve za Hrvatsku jer: *Najveći domoljubi su oni kojima domovina najviše plaća.*

A iskustva su pokazala da: *Hrvatsku je jeftinije kupiti nego za nju ratovati.*

I radite ne zabušavajte: *Inflacija je jedina stvar koja u Hrvatskoj radi prekovremeno.*

Sama zbirka na 90 strana u 8 zasebnih cjelina nudi ukupno 584 aforizma, poučaka o životu, teorema svakodnevnice, aksioma mudrosti i zakona vjerojatnosti.

Od srca i pune duše Vam preporučujem da izdvojite svoje vrijeme i opustite se uz pametne misli našega Ivana, vrijedi vremena znam, a uvjerite se i Vi sami.

Pa mudrujte, teoretizirajte i vjerujte to nam je još uvijek svima besplatno.

Nađan Dumanić

IVAN GRAHOVEC rođen je 1946. u Mačkovcu. Postolar po zanimanju, kojega je životni put nosio posvuda svijetom, da bi na kraju otkrio sebe kao strastvenog pjesnika po evokaciji.

Do sada objavljene knjige:

1. MINOLI CAJTI, zbirka pjesama na kajkavskom, 2018.
2. ŽIVLJENJE TEČE, zbirka pjesama na kajkavskom, 2018.
3. MEĐIMURSKA REČ, zbirka pjesama na kajkavskom, 2019.
4. BISER SI MOJ, zbirka pjesama na standardu, 2020.
5. OTVORENA DUŠA, zbirka pjesama na standardu, 2021.
6. ŠARENI HAIKU, haiku na standardu i kajkavskom, 2021.
7. SUTON, zbirka pjesama na standardu, 2022.
8. AFORIZMI BEZ CELOFANA, aforizmi, 2022.
9. BEZ VEZE SA VEZOM, aforizmi 2024.
10. DOĐI NA KAVU, zbirka pjesama na standardu, 2024.
11. Aforizmi, 1000 misli jedna istina, web izdanje

Aktivno sudjeluje na pjesničkim recitalima i promocijama.

Pjesme su mu objavljene i u satiričkom listu „PIKAČ“ iz Preloga, „ZLATNA SMOLIGA“ iz Maloga Mihaljevca, humoristično-satiričkom e-magazinu „Uh!Aha“, humorističko-satiričkom e-časopisu „APOLON“, humorističko-satiričnom listu „SRAKA“, MEĐIMURSKIM NOVINAMA, SBPeriskopu, časopisu „KVAKA“, „KAMPUS 24/7“, u „News Networku“ i „IWA BOGDANI-ju“. International Writers Association - IWA “Pjetēr Bogdani” među- narodno je udruženje pisaca sa sjedištem u Bruxellesu i Prištini.

Uređuje i objavljuje elektronske knjige, a pokretač je i **glavni urednik časopisa “APOLON”**

Uglazbljene su mu i TRI pjesme:

MARICA, izvedena na festivalu „MED MUROM I DRAVOM“
u Prelogu

KLET i LJUBAV MED NAMI u Adamovcu na festivalu „PO
DRAGOME KRAJU“.

Uz veliki broj zahvalnica dobio je i posebnu pohvalu za knjigu
„ŠARENI HAIKU“.

Ivan Grahovec se već više od 30 godina bavi još jednom svo-
jom velikom ljubavlju, FOTOGRAFIJOM, i to vrlo uspješno.

Član je: „Varaždinskog književnog društva“, Varaždin,
i „Udruge hrvatskih aforista i humorista“ Zagreb-Split.